

ΦΟΙΒΟΣ

ΕΠΙΜΗΝΙΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗ

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΙΕΙΑΣ

ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΧΕΙΡΟΥ
ΟΙΚΙΑΚΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

ΕΝ ΕΛΛΕΙΨΕΙ ΙΑΤΡΟΥ

ΥΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΠΥΡΡΑ

Έκδοσις συνδρομή φρ. 3. Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν 3,50 προπληρωτέας.

ΕΤΟΣ Η'. — Ἐν Ἀθήναις 1 Σεπτεμβρίου 1886. — Ἀρ. 10.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπίρρησις τῶν ἀνέμων ἐπὶ τῆς υἰείας τοῦ ἀνθρώπου. — Περὶ θρότου. — Περὶ ἐμ-
βόου. — Περὶ παρασινογίης. — Ἐνεσις κατὰ τῆς λευκορροίας. — Περὶ τῶν λευκο-
κόκκων ἢ καρῶν ποτικῶν (φραυτουκιῶν). — Ἐμπειρικὴ θεραπεία κατὰ τοῦ ἀμυγ-
δαλίτου. — Ὑψος πρὸς καθαρισμόν τῶν κηλίδων τοῦ ἐλαίου ἐπὶ τῶν τραυμάτων
ἀπὸ βλάβης τοῦ χρώματος αὐτῶν. — Ἐρώτησις περὶ δυσπείρας, κλπ.

Α' ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΙΕΙΑ

Ἐπίρρησις τῶν ἀνέμων ἐπὶ τῆς υἰείας τοῦ ἀνθρώπου.

(Συνέχεια προηγουμένου)

Οἱ ἀνεμοὶ ἐπηρεάζουσιν ἐπὶ τῆς υἰείας καὶ διὰ τῆς μεταφορᾶς
μιασμάτων καὶ ἄλλων ἀεροειδῶν ὑλῶν. Πῶς τὸ περὶ μιασμάτων κε-
φάλαιον διελάθομεν ὅτι ὁ ἀνεμος παρασύρει καὶ μεταφέρει ἐνίοτε
διάφορα μιάσματα ἐκ μεμακρυσμένης χώρας, αἵτινες καὶ τοὶ υἰεινῶς
ἔχουσι, καὶ ἡμῶς ἐκ τῶν τοιούτων ἀνέμων ὑφίστανται νόσους ἐπι-
δημικάς· τοιοῦτον συμβαίνει ὅταν διέρχεται ὁ ἀνεμος δι' ἐλωδῶν
τόπων, διὰ νεκροταφείων, διὰ σφαγείων, καὶ ἐν γένει διὰ σέσηπέ-

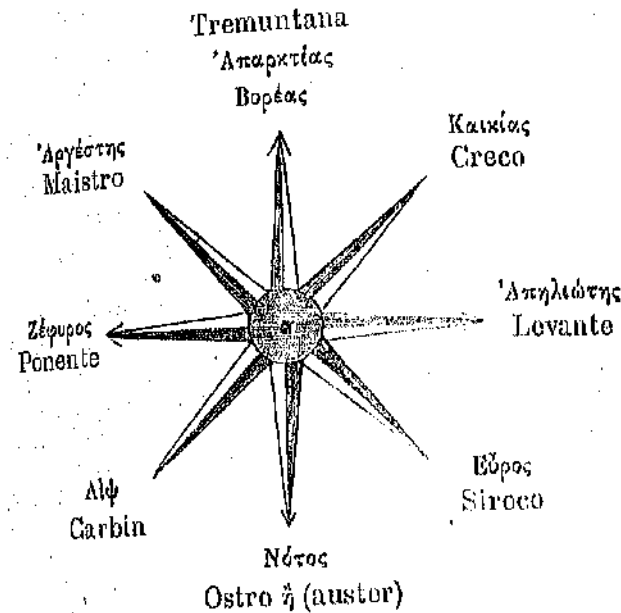
των σωμάτων, ἢ διὰ τόπου ἔνθα ἐπικρατεῖ ἐπιδημικὴ νόσος, ἢ διὰ φυτῶν καὶ δένδρων ἐκπεμπόντων ἀτμούς ἐπιπλαθεῖς τῇ ἀγείᾳ, ἢ εἰσὶν ὁ τιθύμαλλος (φλόμος), ὁ συκίων, ὁ καρυῶν, κλπ. διερχόμενος διὰ δένδρων ἀνθούτων μεταφέρει τὴν γύριν τῶν ἀρρένων ἐπὶ θένω, καὶ ἐναποθέτει ταύτην ἐπὶ τῶν θυλέων πρὸς γονιμοποίησιν. διὰ τοῦτο ἡ φύσις φύει τὰ ἄρρενα ἄνθη τῶν διόικων φυτῶν πρὸς τὸ μέρος ἔνθα πνέει ὁ ἐπικρατῶν ἄνεμος· ἐκ τῆς γύρεως ταύτης παράγεται εἰς τινὰς τόπους ὀφθαλμία, ἰδίως ταύτην ἐπιφέρει ἡ γύρις τῶν καστανέων.

Τούτων ἕνεκεν πρέπει τὰ νεκροταφεῖα, σφαγεῖα, νοσοκομεῖα καὶ ἐργοστάσια παράγοντα ἐπιπλαθεῖς ἀερώδεις ὕλας νὰ τοποθετῶνται ἀντιθέτως τῇ ἐπικρατοῦντι τοπικῇ ἀνέμῳ, ἵνα οὕτως φέρονται τὰ μιάσματα πέραν τῆς κατοικίας. Αἱ αὐταὶ πρόνοιαι πρέπει νὰ γίνωνται καὶ διὰ τὴν καλλιέργειαν εἰδῶν τινῶν φυτῶν καὶ δένδρων ἐπιπλαθῶν. Αἱ πόλεις καὶ τὰ χωρία πρέπει νὰ κεῖνται ἐπὶ θέσεων, μὴ προσβαλλομένης ὑπὸ ἀνέμου μiasματικῆς, ἐκπορευομένου ἐξ ἐλωδῶν τόπων. Διὰ ταῦτα, αἱ ἀρχαῖαι Ἀθῆναι κείμεναι τότε πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀκροπόλεως μετετέθησαν ἀκολούθως πρὸς βορρῆν ἔνθα νῦν κεῖνται· διότι πρὸς μεσημβρίαν προσεβάλλετο ἡ πόλις ἐκ τῶν ἀνέμων τῶν διερχομένων διὰ τῶν ἐλωδῶν τόπων τοῦ Φαλήρου. Διὰ τοῦτο καὶ νῦν ἐτι ἡ μεσημβρινὴ θέσις τῆς Ἀκροπόλεως ὡς καὶ ἅπανα ἡ περίξ χώρα ὑφίσταται ἐνδημικῶς διαλείποντας πυρετούς, ὡς προσβαλλομένη ἐκ τῶν μiasματοφόρων βρομάτων ἀνέμων ἐκ Φαλήρου ἐρχομένων. Διὰ ταῦτα καταστήματα πρὸς διαρκῆ διαμονὴν οἱ ἀρχαῖοι οὐδόλως ἐγκαθόμουν ἐπὶ τῶν τοιούτων θέσεων, διότι εἶχον ὑπὸ ὄψιν πρὸς πᾶν ἔργον τὴν δημοσίαν ὑγίειαν. Ἡ δὲ ἄνω αὕτη οὐδόλως λογίζεται. Ἐγκαθιδρύθησαν δημόσια καταστήματα, νοσοκομεῖα, ἄσυλον πτωχῶν, καὶ ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα ἐπὶ θέσεων ὑποκειμένων εἰς διαλείποντας πυρετούς, τῶν ὁσίων τῶν μiasμα, ὡς ἐλέγχθη, φέρεται παρὰ διερχομένων ἀνέμων διὰ τῶν ἐλωδῶν τόπων.

Β'. Ἐπιηρέαζουσιν ἐπὶ τῆς ὑγείας οἱ ἄνεμοι καὶ διὰ τῆς φορῆς αὐτῶν ὡς πρὸς τὰ διάφορα μέρη τοῦ ὀρίζοντος ἔνθεν πνέουσιν.

Ἴ γνωστὸν ἐστὶν ἐκ τῆς μαθηματικῆς γεωγραφίας καὶ ἐκ τῆς μετεωρολογίας ὅτι ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος διακρίνονται τέσσαρες καθολικοὶ ἄνεμοι, ἐκπορευόμενοι ἐκ τῶν τεσσάρων μερῶν τοῦ ὀρίζοντος, ἧσαν ἀνατολικοί, δυτικοί, βόρειοι καὶ μεσημβριοί.

Ὁ ἀρχαῖος ἀνατολικὸς ἄνεμος καλεῖται ἀπηνλιώτης (λεβάντες). Ὁ ἀρχαῖος δυτικὸς καλεῖται ζέφυρος (πονέντης). Ὁ ἀρχαῖος βόρειος καλεῖται ἀπαρκτίας (τρεμουντάνα). ὁ δὲ ἀρχαῖος μεσημβρινὸς καλεῖται νότος (δστρος) (ἴδε σχῆμα).

Οἱ 4 οὗτοι ἄνεμοι διεκρίνοντο ἐπὶ Ὀμήρου, τῇ διαφορᾷ ὅτι τὸν ἀπηνλιώτην καλεῖ ὁ Ὀμηρὸς εὐρίον, τὸν δὲ ἀπαρκτίαν βιβερέαν, τὸν δυτικὸν ζέφυρον, καὶ τὸν μεσημβρινὸν νότον. Μετὰ ταῦτα διηρέθησαν εἰς 8 μέρη, ἧτοι διεκρίθησαν ἄλλοι τέσσαρες ἄνεμοι· μεταξὺ ἀπαρκτίου καὶ ἀπηνλιώτου ὁ καυκίας, μεταξὺ ἀπηνλιώτου καὶ νότου ὁ εἶρος, μεταξὺ νότου καὶ ζεφύρου ὁ αἰψ καὶ μεταξὺ ζεφύρου καὶ ἀπαρκτίου ὁ ἀργέστης. Τοὺς ἀνέμους ταύτους ἀναφέρει καὶ Ἄριστοτέλης, καὶ ταύτους παρίστησι καὶ ὁ ἐνταῦθα ὀκτάγωνος πύργος τοῦ Ἀνδρονίκου ἢ τοῦ Κυρήστου καλούμενος, κοινῶς δὲ πύργος τοῦ Αἰδίου.

Ὁ ἀργέστης ἐκαλεῖτο ἐν Ἀθήναις καὶ σικερίων ὡς πνέων ἀπὸ τῶν τῆς Κορίνθου ὀρέων, καλυμμένων σικερινῶν ὕδατων ἢ ὀλυμπίας, ἐπίπυξ.

Μετά ταῦτα διεκρίθησαν 12 ἄνεμοι, ἐπίσης ἀπ' ἄλλων ἐκχόντες.

Ἀπηνλιώτης, εὖρος, φοινικίας (ἢ εὐρόνοτος), νότος, λιβόντης, ζέφυρος, ἀργέστης, θρακίας, ἀπαρκτίας, μέσης ἢ βορείας, καὶ Ἑλλησπόντιος.

Ἄλλα κατὰ τὴν διαίρεσιν ταύτην ἡ θέσις τῶν 4 ἀνωτέρω κλιμάτων ἀνέμων μετετοπίσθη ὅπως χωρέσῃσι καὶ οἱ 4 οὗτοι ἐπιπλάσθῃσι ἵνα γείνωσι 12· τούτων τινὲς ἀναφέρονται καὶ παρὰ τὸ Ἀριστοτέλους.

Κατόπιν ὅμως οἱ τὴν μεσόγειον πλέοντες διήρσαν πάντες εἰς ἄνεμους εἰς 16 ὑποδιαίρσαντες διχῶς τοὺς 8 εἰς 16 καὶ ὀνομάσαντες τούτους διὰ συνθέτων ὀνομάτων. Οἱ δὲ τὸν ὠκεανὸν πλέοντες διήρσαν εἰς 32 ἄνεμους.

Ἐν γένει καλεῖται ἀνατολαὶ τὸ πρὸς ἀνατολᾶς διάστημα τοῦ ὀρίζοντος τὸ μεταξύ τῶν δύο τροπικῶν κύκλων, ἐμπεριλαμβανόμενος μέρους 46. **Αὐσιμαὶ** τὸ πρὸς δύσιν τοῦ Ἥλιου τὸ μεταξύ τῶν δύο τροπικῶν κύκλων. **Βορρᾶς** τὸ πρὸς τὸν ἀρκτικὸν πόλον ἐκείνην τὴν ὀρίζοντος, τὸ ὀριζόμενον ἐκ τοῦ βορείου τροπικοῦ κύκλου καὶ νότος (australis) τὸ ἐκ τοῦ νοτίου τροπικοῦ κύκλου. (ἀκολουθεῖ).

B'. ΥΓΙΕΙΝΗ ΕΚΑΣΤΩ

Περὶ ἰδρωτός (συνέχεια προηγ.)

Πάντα τὰ μέρη τοῦ σώματος δὲν ἰδρούσιν ἐπίσης κ. χ. οἱ πόδες καὶ ἡ κεφαλὴ θερμαινόμενα ἰδρούσι μᾶλλον τῶν ἄλλων κατὰ τὰς τούτων ἐπίσης θερμαινόμενων. Ἡ φύσις ἐπικρατεῖ ἐπὶ τῶν μερῶν τούτων ἰσχυρότερον πρὸς τὴν ἐπαύξεισιν τῆς ἀδηλοῦς διαπόσης ἐπὶ τὰ μέρη ταῦτα, κεφαλὴ καὶ πόδες ὑπόκεινται μᾶλλον εἰς περιφροσεις, καὶ πρόξενά εἰσι πολλῶν νοσημάτων καταρροϊκῶν, ρευματικῶν, νευραλγικῶν, κλπ. Εἰς δὲ τὰς γυναῖκας ἢ τῶν ποδῶν περιφροσεις ἐπιφέρει καὶ μητρικὰς παθήσεις, ἐξ ὧν δευτεροπαθῶς ἐπιγίγνεται καὶ γαστρικαὶ ἐνοχλήσεις.

Εἰς τινὰς συμβαίνει ἐξ ἰδιοσυγκρασίας συνέχης ἰδρώς· ταῦτα σημαίνει ὅτι εἰς τούτους ἢ ἀδηλος διαπόση ἐνεργεῖ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐκκρίσεων, καὶ ὅτι ἐν τῷ αἵματι ὑπάρχει πληθυσμονὴ ὑγροῦ ἐν ἰσχύρῳ.

δὲν γὰρ προκαλῶνται εἰς τοὺς τοιοῦτους συνεχέστερον οἱ ἰδρωτές.

Ἐν γένει εἰπεῖν τοῦ σώματος τ' εἶναι ἰδρούσι μᾶλλον τῶν κάτω καὶ μᾶλλον τὸ πρόσωπον, ἢ τ' ἄλλο σῶμα, καὶ πρῶτον τὸ μέτωπον. Οἱ δὲ ἀγωνιῶντες ἰδρούσι μᾶλλον τοὺς πόδας, ὡς περὶ τούτου γὰρ καὶ Ἀριστ. (πρ. Β').

Ὁ ἰδρὸς ἀξάνει ὅταν σπογγίζῃται ὁ ἐνυπάρχων ἐπὶ τοῦ δέρματος. Ἰδρούμεν μᾶλλον ἐπὶ τῶν γότων, παρὰ ἐπὶ τῶν ἔμπροσθεν· διὰ τοῦτο πρέπει γὰρ προφυλάττωμεν ἐκ τῆς προσβολῆς ψύχρους μᾶλλον τὰς ὠμοπλάτας· οὐχ ἰδρούμεν ὅμως κατὰ τὸ μέρος τοῦ σώματος, ἐφ' ᾧ κατακείμεθα.

Οἱ καθυδόντες μᾶλλον ἰδρούσιν. — Ὅταν τὸ σῶμα ἢ ἐν κινήσει, καὶ ὅταν τρέχωμεν ἰδρὸς ἐπέρχεται ὀλίγος, ὅταν δὲ ἀναπαυθῶμεν ἐπιγίγνεται πολὺς.

Ὅταν πῆ τις, καὶ εἰτα ἐπιφάγη ἐπέρχεται ἥττον ἰδρώς. Κατὰ τὸν ἰδρωτὰ ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος ἀξάνει κατὰ παρατηρήσεις εὐκρινεῖς μέχρι δύο βαθμῶν πλέον τοῦ φυσιολογικοῦ.

Ὁ αἴθρως ἔχων τὴν θερμοκρασίαν τοῦ σώματος ἐπηυξημένην, δύναται γὰρ ὑποφέρει καὶ στιγμιαίαν κατάδυσιν ἐν ψυχρῇ ὕδατι, διότι τοῦτο ἀφαιρᾷ τὸ πλεονάζον θερμογόνον· εἰς τοῦτο ἐβάσιζοντο τὰ ἀρχαῖα λακωνικὰ λουτρά καὶ τὰ νῦν Ῥωσικὰ καὶ ἄλλα λουτρά τῆς ὑπερθεραπείας.

Ἡ ἐπαύξεισις ἄλλης ἐκκρίσεως ἐλαττώνει τὸν ἰδρωτὰ, ὅθεν τὰ καθαρκτικὰ ἀντίκεινται εἰς τοὺς ἰδρωτάς. Ἰδίως ἐλαττώνει μεγάλως τοὺς ἰδρωτάς τὸ λευκὸν ἀγαρικόν, ὅπερ ἐστὶ ἐκ τῶν ἰσχυρῶν ὑδραγωγικῶν καθαρτικῶν ὑπὸ δόσιν κόκκων 10 μέχρι 15 καὶ 20.

Ὁ ἰδρὸς χρωματίζεται ἐρυθρὸς διὰ τῆς πόσεως τοῦ ἀφειψήματος τῆς θερβαίνης (ερᾶς βοτάνης).

Τῶν παιδῶν οἱ ἰδρωτές εἰσὶν ἀλμυρότεροι καὶ δυσωδέστεροι.

Ἐν ἐκάστῳ ἀνθρώπῳ, ὡς καὶ ζῆφι, ὁ ἰδρὸς ἔχει ἴδιαν ὀσμὴν. Κατ' Ἰπποκράτην (ἀφ. Δ. 38) ὅπου ὑπάρχει ἰδρὸς τοπικὸς, ἐν ταῦτα σημαίνει νόσον. Ὅταν γίνηται ἰδρὸς πολὺς ἀνευ φανεροῦς αἰτίας ἐξ ὑγροῦ, σημαίνει ὅτι τὸ σῶμα χρεῖαν ἔχει πλείονος τροφῆς. (ἀποθ. Δ. 41).

Ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι ὁ τῆς κεφαλῆς ἰδρὸς ἢ οὐκ ὄζει, ἢ ἥττον τοῦ ἄλλου σώματος, ἢ μασχάλη δυσωδέστατον τῶν τόπων. Δυσωδέστατος δὲ πάντων εἶνε ὁ τῶν ποδῶν. Ἄλλ' οἱ τότε δὲν εἶχον πόδας ἰδρούοντας· διότι ἐβάδιζον ἔχοντες γυμνοὺς τοὺς πόδας.

Τὸ πήγανον ποιεῖ δυσώδεις τοὺς ἰδρῶντας, ὡς καὶ ἕνα τῶν μύρων. Οἱ καθεύδοντες μᾶλλον ἰδρῶσι. Οἱ ἰδρῶντες ἐὰν ψυχθῶσι ἐν ὕδατι ἢ ἐν ἀέρι ναυτιώσιν. (Ἀριστ. Β' 24).

Ὁ ἰδρῶς πρέπει νὰ προκαλεῖται μᾶλλον τὸ θέρος παρὰ τὸν χειμῶνα, διότι τὸ θέρος διακείμεθα μᾶλλον πρὸς ἰδρῶτα.

Ὁ Ἀριστοτέλης λέγει (πρ. Β. 22) ὅτι τὸ σῶμα δὲν γίνεται ἐπιφρότερον καὶ ἀν' ἐκβάλλῃ περιττώματα, ἐὰν δὲν ἀφιδρῶσῃ. Ὁ ἰδρῶς κουφίζει μᾶλλον τοῦ ἰδρῶτος. Οἱ τὸ πρόσωπον ἐξερῶθαι γινόμενοι οὐχ ἰδρῶσιν. Ἰδρῶσι μᾶλλον ἐν τοῖς πυριετηρίοις ὅσαί ψυχός.

Ὁ ἰδρῶς ὁ αὐτομάτως γιγνόμενος εἰς ὑγίει εἶνε φαιλότερος τοῦ ὑπὸ τοῦ κόπου γιγνομένου.

Ὁ ἰδρῶς ἐν ὑγείᾳ καθίστησιν εὐκαμπτον τὸ δέρμα, ὅπερ καὶ ἐκσχύει· ἐξατμιζόμενος δροσίζει, ἀφαιρῶν τὴν ὑπερβάλλονταν θερμότητα, ἥτις προσγίγνεται ἐκ τοῦ ἰδρῶτος, διότι ἐν ἰδρῶτι ἡ ἰσομοκρασία τοῦ σώματος ἀξάνει κατ' 2^ο ὡς προερρήθη.

Ἡ τακτικὴ λειτουργία τῆς ἀδήλου διαπνοῆς ποιεῖ εὐχρῆσαν πρόσωπου. Ὁ πολὺς ἰδρῶς οὐ πολὺ ἀφέλιμος, ἰδρωτικώτεροι διακείμεθι τὸ θέρος. Πρέπει νὰ ἰδρῶνωμεν περισσώτερον κατὰ τὸ θέρος παρὰ κατὰ τὸν χειμῶνα. Ὁ θερμὸς ἰδρῶς βελτίων τὸ ψυχρὸ ὃ ἢ πολὺς ἰδρῶς ἐν νόσῳ μακρύνει ταύτην. Πρὸς τὸ πολὺ πῦρ ἔστιν ἰδρῶμεν. Δὲν ἰδρῶσι οἱ φέροντες πολλὰ ἐνδύματα ἀλλ' οἱ μέτρια. Καὶ ἄλλα περὶ ἰδρῶτος βρα Φοῖθων ἔτους ς', σελ. 136, καὶ Συνέτακτον Ὑγιεινὴν σελ. 343.

Γ'. ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΚΑΙ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ

Περὶ ἔμβρου.

Ὅταν γείνη σύλληψις, τὸ νευρικὸν σύστημα τῆς γυναίκης ὑφίσταται οὐσιώδεις μεταβολάς, ἀναφαίνονται γαστρικαὶ παραγαγαί, τινες ἀποτελοῦσιν πάθησιν τὴν λεγομένην νήσασιν, ἥτις εἶνε ἀστροφία ὀρέξεως, ἄργεται ἢ ἀναφαίνεται ἀμέσως μετὰ τὴν σύλληψιν ἢ μετὰ ἡμέρας, ἢ ἐβδομάδας, εἰς τινὰς καὶ μετὰ μῆνας.

Μετὰ 3 ἢ 4 ἡμέρας ἡ ὠοθήκη καθίσταται εἰς ὄργανον, γίνεται ἐρυθρὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἀναπτύσσεται κυστείδιον ἐν τῇ μετὰ τούτῳ αἱ σάλπιγγες ἐφάπτονται τῶν ὠοθηκῶν, καὶ περιβάλλουσι μέγα μέρος τούτων διὰ τοῦ εὐρέος χαίλους των, διὰ τοῦ ὁποίου συλλαμβάνουσι τὸ κυστείδιον, τοῦ ὁποίου διαρρηγνύεται ἡ ἐπὶ αὐτοῦ μεμβράνη καὶ προβαίνει εἰς τὴν σάλπιγγα ἣν διατρέχει, καὶ μετὰ 10 ἢ 12 ἡμέρας φθάνει εἰς τὴν μήτραν. Ἀπὸ τοῦ ὄργασμου τῶν ὠοθηκῶν μέχρι οὗ τὸ ὠὸν φθάσῃ εἰς τὴν μήτραν παρέρχονται 16 περίπου ἡμέραι.

Ἐὰν κατὰ τὸ διάστημα ταῦτο τῶν 16 ἡμερῶν ἔλθωσι τὰ ἔμμηνα εὐδόλως ἐπηρεάζουσι τὴν σύλληψιν.

Ἀπ' οὗ φθάσῃ εἰς τὴν μήτραν παρίσταται ὡς κυστείδιον σφαιροειδές, τὸ ὅποιον περικαλύπτεται ἐκ τριῶν μεμβρανῶν ἐντὸς τοῦ κυστείδιου τούτου ὑπάρχει τὸ ἔμβρυον καὶ τὸ ὑγρὸν ἔθλα κεῖται τοῦτο, ἐντεῦθεν ἄρχεται ἡ ζωὴ τοῦ συλληφθέντος· ἡ δὲ ἐγκυμοσύνη ἄρχεται, ἀπ' ἧς τὸ ὠίδιον ἀναπτυχθῆ ἐν τῇ ὠοθήκῃ.

Ἀπ' ἧς δὲ στιγμῆς φθάσει τὸ ὠίδιον εἰς τὴν μήτραν διακόπτονται τὰ καταμήνια, τὰ ὅποια ἐὰν τύχῃ νὰ ἔλθωσι κατ' ἡμῆρας ἐποχὴν τὸ ὠίδιον εὐρίσκαται ἐν τῇ μήτρᾳ, συνήθως παρασύρεται ἐκ τοῦ βέοντος αἵματος, καὶ ἀποβάλλεται μετ' αὐτῶν καὶ ἡ ἐγκυμοσύνη διαλύεται. Τοῦτο εἰς τινὰς γυναῖκας συμβαίνει πολλάκις.

Περὶ τὴν τετάρτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ὠιδίου εἰς τὴν μήτραν, ἥτοι περὶ τὴν 19 ἀπὸ τῆς συλλήψεως, ἀναφαίνεται ἐντὸς τοῦ πηκίους, ἢ τοῦ κρόκου τοῦ ὠιδίου, σημεῖον ἐρυθρὸν παρέχον παλτόμαθεις κινήσεις, ἔθλεν ἐκπορεύονται ἐρυθραὶ γραμμαί, ὑποδεικνύουσαι τὰ πνεύμα ἀγγεῖα τῆς κυκλοφορίας· ἔκτοτε κατ' ὀλίγον μέχρι τῆς 28 ἡμέρας μορφοῦται ὁ νωτιαῖος μυελὸς καὶ μετὰ τοῦτον ἡ κεφαλή, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ ἥμισυ τοῦ βίου σώματος καὶ παρίσταται ὡς κίστις λίαν λεπτή· τὰ ἄνω καὶ κάτω κώλα παρίστανται ὡς φύματα στρογγύλα. Ὅλον τὸ σῶμα τοῦ ἔμβρου ἔχει μῆκος 1 ἕως 1 1/2 ἑκατοστόμετρον.

Κατὰ τὴν 40 ἡμέραν φαίνεται ἡ σπονδυλικὴ στήλη· τὸ δὲ ἐπιμήκες γέρας τῆς μήτρας ἐξισοῦται μετὰ τοῦ ὀπισθίου καὶ τὸ στόμιον ταύτης ὁμοιάζει ὀπῆ.

Κατὰ τὴν 60 ἡμέραν ἡ κεφαλή μορφοῦται καὶ διακρίνονται τὰ διάφορα μέρη ταύτης. Οἱ ὀφθαλμοὶ παρίστανται ὡς δύο σημεῖα μαύρα. Διακρίνονται τὸ στόμα, ἡ ρίς καὶ τὰ ὦτα, ὡς καὶ αἱ βραχίονες καὶ αἱ μῆραι καὶ αἱ κνήμαι. Τὸ ἔμβρυον ἔχει μῆκος περὶ τὰ 6 ἑκατοστόμετρα.

Κατὰ τὴν 76 ἡμέραν φαίνονται τὰ γεννητικὰ μέρη. Ἡ μήτρα

ή πριν ανυψωθείσα, ήδη καταβαίνει ὀλίγον καὶ γίνεται προσή τῷ δακτύλῳ.

Κατὰ τὴν 90 ἡμέραν διακρίνονται ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος καὶ διαγιγνώσκεται τὸ γένος. Ἡ μήτρα ανυψοῦται καὶ ὁ δάκτυλος δυσχερῶς φαίνει τὸ στόμιον ταύτης. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐμβρύου διατηρεῖται μεγάλη καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἕμισυ τοῦ ὅλου μήκους, τὸ βάρος τοῦ ἐμβρύου εἶνε περὶ τὰ 25 δράμια.

Κατὰ τὸν 4 μῆνα πάντα τὰ μέλη τοῦ σώματος ἀναπτύσσονται ἔτι μᾶλλον, καὶ τὰ μέλη ἔχουσι τὸ ἀνάλογον μήκος· οἱ μῦς ἐκτελουσὶν ἐπαισθητικὰς τὰς κινήσεις. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς τούτου σχηματίζεται ὁ πλακοῦς, ὅστις ἔχει λόβια καὶ κυτωλεῖῶνας. Ἡ κυρτὴ αὐτοῦ ἐπιφάνεια προσκολλάται ἐπὶ τῆς μήτρας, ἡ δὲ κοιλὴ καλύπτεται παρὰ τῶν μεμβρανῶν τοῦ ἐμβρύου, τὸ ὅποιον ἤδη καλεῖται βρέφος. Συνέχεται ὁ πλακοῦς μετὰ ὀμφαλοῦ τοῦ βρέφους διὰ τοῦ λώρου, τοῦ ὁποῦ τοῦ μήκος ἐν ὥρᾳ τοκετοῦ εἶνε ὅσον τὸ τοῦ βρέφους ἀνάστημα.

Κατὰ τὸν μῆνα 4 καὶ ἕμισυ αἱ σκυρτώσεις τοῦ βρέφους εἶνε ἐπαισθηταί, καὶ αἱ παλμοὶ τῆς καρδίας ἀκούονται.

Κατὰ τὸν 5 μῆνα τὸ ἐμβρυον ἀναπτύσσεται ταχέως κατ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος· τὸ μήκος αὐτοῦ ἀποκτᾷ 24 ἕως 30 ἑκατοστόμετρα, αἱ σκυρτώσεις καὶ τὸ βάρος τοῦ σώματος αὐξοῦνται τὸ ἕνα μέρος τῆς μήτρας φθάνει μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ.

Κατὰ τὸν 7 μῆνα ἡ ζωικότης εἶνε μελζων, τὸ βρέφος ἔχει μήκος 40 ἕως 50 ἑκατοστόμετρα· τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος εἶνε ἐρυθρὸν, καὶ ἄρχεται καλυπτόμενον ὑπὸ ὑγροῦ λιπαρώδους, τὸ ὅποιον κατὰ τὴν γέννησιν ἀποτελεῖ χροῖσμα λευκωπὸν· τὸ ἐμβρυον ἔχει ἀρκετὴν ζωικὴν δυνάμιν ὥστε δύναται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γεννηθὲν νὰ ζήσῃ.

Κατὰ τὸν 8 μῆνα ἔχει μήκος 48 ἕως 52 ἑκατοστόμετρα. Τὸ δέρμα καθίσταται πικνότερον καὶ καθαρότερον καὶ καλύπτεται ἐν μικρῶν τριχῶν λεπτοτάτων, οἱ ὄνυχές εἰσιν συμπαγεῖς, ἡ κήμη μακρὰ καὶ χρωματισμένη.

Κατὰ δὲ τὸν 9 μῆνα τὸ ἐμβρυον εἶνε τέλειον καὶ ὄρμιον, ἔχει μήκος 54 μέχρι 60 ἑκατοστόμετρα· ἡ κεφαλὴ εἶνε μεγάλη καὶ στερεά· τὰ ὀστά τοῦ κρανίου συνεχονται πλὴν τοῦ βρέγματος, τὸ βάρος τοῦ ἐμβρύου συνήθως εἶνε 1 καὶ ἕμισεία ὀκά. Ἡ μήτρα φθάνει μέχρι τοῦ προκαρδίου καὶ περὶ τὰς ἡμέρας τοῦ τοκετοῦ ἡ μήτρα καταβαίνει καὶ τὸ στόμιόν της εἶνε εὐπρόσιτον τῷ δακτύλῳ· ὁ δὲ

αὐτὴν αὐτῆς πλατύνεται. Περί σημείων ἐγκυμοσύνης, διαρκείας κλπ. ἑρμ. Συντάξ. Πατροδικαστικὴν τόμ. Γ' σελ. 99.

Δ'. ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΝΟΣΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

Παρουσνάγχη (*angina do pectus*).

Ἐνεκεν τῆς ἐπισχέσεως τῆς ἀδῆλου διαπνοῆς τοῦ θώρακος παράγεται νόσος ἀπύρετος, ἔχουσα συμπτώματα τάδε· συνολκὴ ἐπίπδυνας τοῦ στῆθους μετ' ἀγωνίας, ἀναφαινόμενα κατὰ παροξυσμοὺς, πόνος σπασμωδικὸς ἐπὶ τοῦ βραχίονος, δύσπνοια ἄνευ καταβολῆς, ἄνευ παλμῶν, καὶ ἄνευ ἀταξίως σφυγμοῦ· συνήθως τὸ πάθος τοῦτο ἀναφίνεται αἰφνίς, ὅτε ἐκ τοῦ πόνου ἐπέρχεται ἐνίοτε καὶ συγκοπή· ἡ ἀλγηδὼν εἶνε σφοδρὰ, κειμένη πρὸς τὰ κάτω ἀριστερὰ τοῦ θώρακος· ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μαστοῦ μέχρι τοῦ ἄλλου, διακλαδοῦνται πάντοτε σχεδὸν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος μέχρι τῆς χειρὸς καὶ ἐπὶ τῶν δακτύλων· ἄλλοτε ἡ ἀλγηδὼν ἀναφίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ τραχήλου ἐπὶ τοῦ πλαιγίου τοῦ λαιμοῦ, ἐπὶ τοῦ ὠτός, ἐπὶ τῆς σιαγῆδος καὶ ὀμοπλάτης· εἰς τὰς γυναῖκας ἐνίοτε ἐκτείνεται μέχρι μαστοῦ ἐνθα ἀναφίνεται ὑπεραισθησια· ἄλλοτε ἐκτείνεται μέχρις ἐπιγαστροῦ, κοιλίας, ἢ καὶ ἐπὶ ὅλων τῶν κώλων· ὁ πάσχων ὑφίσταται δόσπνοιαν, ἀγωνίαν, ἐνίοτε ἐμετοὺς καὶ ἐρυγὰς, ἡ ὄψις καθίσταται ὠχρὰ, φρικώδης, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος ψυχρὰ, μετ' ἐβρώσεως ψυχροῦ· ἐνίοτε ἐπέρχονται λειποθυμίαι ἢ καὶ συγκοπὴ· ἀπελπισία θανάτου κατέχει τὸν πάσχοντα· αἱ δυνάμεις καταβάλλονται· ὁ σφυγμὸς καθίσταται τεταραγμένος, μικρὸς, κλπ.— Μετὰ τὸν παροξυσμὸν καταλαμβάνεται ὁ πάσχων ὑπὸ χαλαρώσεως καὶ καταβολῆς.

Ἐκ τοιούτων σφοδρῶν ἀποτελεσμάτων δύναται νὰ ἐπέλθῃ αἰφνίθως θάνατος ἄνευ ὀργανικῆς καταδῆλου ἀνατομικῆς καθήσεως· διαρκεῖ ὥρας ἢ ἡμέρας ὀλίγας, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπολήγει εἰς τὸν θάνατον. Ἐκ τοιαύτης νόσου ἀπέθανεν ὁ ποιητὴς Η. Σούτσος. Ἐν Τριπόλει εἰς κυπηθεῖς δι' ἐγχειριδίου ἐπὶ τῆς κορκακοειδοῦς ἀπαφώσεως τῆς ὀμοπλάτης, οὐχὶ βαθέως, ὑπέστη πάντα τὰ ὀδυνηρὰ συμπτώματα τῆς παρησυνάγχης, καὶ ἀπεβίωσε τὴν ἐννάτην ἡμέραν. Συγκοπὰς, λειποθυμίας, δυσπνοίας, κλπ. ἐπιφέρουσι καὶ αἱ παθήσεις τῆς καρδίας, ὁ ἀνευρισμὸς τῆς ἀορτῆς, αἱ διασχέσεις τοῦ πε-

Τὸ ἔλαιον τῶν λεπτοκαρῶν ὡς μὴ ταγγίζον καὶ ὡς πᾶν κλιτικὸν μεταχειρίζονται καὶ οἱ μυραφοὶ πρὸς κατασκευὴν ἀρωματικῶν ἐλαίων διὰ τὴν κόμην. Ἐχει δὲ ἰδίαν ιδιότητα νὰ λειάνῃ τὴν τρίχα, καὶ νὰ βραδύνῃ τὴν λεύκανσιν τούτων.

Ἐὰν δὲ καλῶς φρυχθῶσι (καβουρτισθῶσι) καὶ ἐνωθῶσι μετὰ ὀλίγου πιπέρεος μαύρου καὶ εἴτα ἁμοῦ καῶσι, καὶ τριφθῶσιν ὑπὸ λεπτὴν κόβιν καὶ ἐνωθῶσι μετὰ ἀξουγγίου χαίρου ἵνα ἀποτελεσθῇ ἀλοιφή, χρησιμεύουσι πρὸς τὴν δασύτητα τῶν τριχῶν, ἐνισχύουσι τὴν βλάστησιν τούτων· τοῦτο λέγει ὁ Διοσκούριδος.

ΣΤ'. ΣΥΝΤΑΓΟΓΡΑΦΙΑ.

Ὅταν ὁ ἰατρὸς γράφῃ συνταγὴν πολυσύνθετον, πρέπει νὰ προσέχη εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν φαρμάκων μήπως χυμικῶς ἐνωόμενα ἀποσυντίθενται καὶ ἀποστεροῦνται τῆς ἰδιότητός των. Πρέπει λοιπὸν νὰ γνωρίζῃ τὰ ἀσυμβίβαστα φάρμακα. Προσέτι νὰ γνωρίζῃ ὅτι πάντα τὰ φάρμακα δὲν δύνανται νὰ δωθῶσιν κατὰ πᾶν εἶδος σκευασίας, π. χ. ἄλας οὐδέτερον, ὡς εἶνε ἡ θεικὴ σόδα δὲν δύναται νὰ ἐνωθῇ μετὰ ἐκχυλίσματος πρὸς κατασκευὴν καταποτίων. Ἡ Καμφορά ἐν ἐνοῦται μετὰ τοῦ βαλσάμου κοπαΐβε ἵνα γίνωσι καταπότια ἀνεκροῦ ὡσοῦ. Τὸ καλόμελι δὲν πρέπει νὰ δίδεται ἠνωμένον μετὰ ὕδατος μόνου· διότι εἶνε ἀδιάλυτον καὶ κατακάθεται ἀλλὰ μετὰ διάλυσεως κόμμεος ἀραβικοῦ. Οὔτε νὰ γείωνται καταπότια μετὰ ψυχρῶν ἄρτου, ἢ μετὰ σεραπίου καὶ μάλιστα κόμμεος· διότι σκληρύνονται καὶ δυσχερῶς διαλύονται ἐν τῷ στομάχῳ, τὸ δὲ ἰατρικὸν οὐδὲν ἐνεργεῖ, ἐνίοτε εἰς τινὰς στομάχους ἐπέρχεται κακοῦχη.

Ἡ μύρρα ἐνωθεῖσα μετὰ σιδήρου, καὶ ποτάσσης παρέχει μίγμα δυσδιάλυτον. Ἴνα γείνη εὐδιάλυτον πρέπει ἀντὶ τῆς ποτάσσης νὰ τεθῇ ἀνθρακικὴ σόδα.

Γνωστὸν ἔστω ὅτι ὁ κενὸς στόμαχος, ἤτοι τοῦ νήστου ὁ στόμαχος, ἔχει πολλὰ ὀξέα. Ὅθεν δὲν πρέπει νὰ δίδωνται τότε ἰατρικὰ, τὰ ὅποια ἐνωόμενα μετὰ τῶν ὀξέων καθίστανται ἐρεθιστικὰ ἢ καὶ δηλητήρια. Ὅθεν τὸ καλόμελι δὲν πρέπει νὰ δίδεται κενῷ ὄντι τοῦ στομάχου, διότι ἐνίοτε ἀποτελεῖται χυμικὴ ἔνωσις αὐτοῦ μετὰ τῶν ὀξέων δηλητηριώδης.

Ἡ πικρὰ ὕλη ἐπαυξάνει τὴν ἐνέργειαν τῶν καθαρτικῶν.

Τὰ δραστήρια καθαρτικὰ ἐπιφέρουσι ἐντεραλγίας. Ἐὰν ἕως ὅπου

ἠνωμένα μετὰ μικροῦ ποσοῦ ἀλάλεος, δὲν ἐπιφέρουσι ταύτας· διὰ ταῦτα ἡ προσθήκη ἐκχυλίσματος χολῆς βοῦς, ἥτις εἶνε λίαν ἀλαλικὴ καὶ πικρὰ, προστιθεμένη εἰς τὰ δραστήρια καθάρσια, καὶ τὰς ἐντεραλγίας καταργεῖ, καὶ τὴν ἐνέργειαν αὐξάνει.

Ὁ ἰατρὸς ὀφείλει ν' ἀποφεύγῃ ὅσα ἰατρικὰ μετὰ τὴν χρῆσιν ἀφήνωσι δυσάρεστα ἀποτελέσματα κατὰ τὸ κάλλος τοῦ σώματος· π. χ. ἔταν προτίθηται νὰ μεταχειρισθῇ ἰατρικὸν σιδηροῦχος πρέπει ν' ἀποφεύγῃ τὸ πρωτοξειδίου τοῦ σιδήρου, τὸ ὁποῖον μελανίζει τοὺς ὀδόντας, διότι ἐπ' αὐτῶν ἀποτελεῖται ταννικὸς σίδηρος· ὡσαύτως ὁ νιτρικὸς ὑδράργυρος, αἱ σκευασίαι τοῦ μολύβδου μαυρίζουσι τοὺς ὀδόντας. Αἱ δὲ τοῦ χρυσοῦ σκευασίαι παρέχουσι ἐπὶ τούτων γρῶμα ἰσθῆς.

Οὔτε ἐκδύριον νὰ ἐπιπέτῃ ἐπὶ καταφανοῦς μέρους τοῦ σώματος· διότι καὶ τοῦτο ἀφήνει χρῶμα διάφορον.

Εἰς τὰς χρονίας νόσους νὰ μὴ διορίζῃ φάρμακα δραστήρια· ἀλλὰ ἢ πικρὰ διότι ἡ θεραπεία πρέπει νὰ γείνηται βραδεῖα καὶ διαρκῆς ἐπὶ πολὺν χρόνον. Πρέπει νὰ προτιμᾶ φάρμακα, τῶν ὁποίων ἡ ἐνέργεια διαρκεῖ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας· π. χ. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διὰ σκευασίῶν σιδήρου θεραπείας κατὰ δὴλον γίνεται μετὰ 25 ἕως 30 ἡμέρας· τοῦ ὑδραργύρου μετὰ 4 ἡμέρας· τοῦ θεικοῦ αἰθέρος, τῆς ἀμμωνίας κλπ. ἡ ἐνέργεια ἀναφαίνεται μετὰ 3 ἢ 4 λεπτὰ ὥρας καὶ ὀλίγον διαρκεῖ· τοῦ οἰνοπνεύματος ἡ ἐνέργεια διαρκεῖ περισσώτερον τοῦ ὀπίου ἡ ἐνέργεια ἀναφαίνεται ἐντὸς 1 μέχρι 3 λεπτῶν ὥρας καὶ διαρκεῖ ὥρας 6 ἕως 10. Τινὰ φάρμακα ἐνεργοῦσι μετὰ πολλὰς ἡμέρας, ἀφ' οὗ κατὰ συνέχειαν πολλὰς ἡμέρας ληφθῶσιν, ὡς ἐστὶν ἡ στρουγνίνη, τὸ ἀρσενικόν, κλπ. ἀλλὰ ταῦτα εἰσὶν ἐπισηφαλῆ καὶ ἐπικινύονα διότι παρέχουσι χρονίας δηλητηριάσεις ἐὰν γείνη κατάχρησις τούτων.

Ἐὰν ὁ ἀσθενὴς δὲν δύναται νὰ λάβῃ φάρμακόν τι ἕνεκεν κακῆς ὀσμῆς ἢ γεύσεως, ὁ ἰατρὸς ὀφείλει νὰ προσθέσῃ ὕλην τινὰ μὴ ἀντικειμένην, ἀλλὰ μόνον μεταβάλλουσαν τὴν γεῦσιν ἢ τὴν ὀσμὴν. Καὶ ἐὰν καὶ οὕτως ἀποτυγχάνῃ, ἔχει δὲ ἀναπόφευκτον ἀνάγκην τῆς χρήσεως, πρέπει τότε νὰ τὸ δώσῃ ὑπὸ κλύσμα ἢ ἐνδερμικῶς.

Ὅλα τὰ καθάρσια δὲν ἐπιφέρουσι τ' αὐτὰ ἀποτελέσματα· τὰ μὲν ἐνεργοῦσιν ἐπὶ τῶν λεπτῶν ἐντέρων, ὡς εἰσὶ τὰ ἀλατώδη, τὰ δὲ ἐπὶ τῶν παχέων ἐντέρων, ὡς ἐστὶν ἡ ἀλόη, ἡ λαλάπη, ἡ σηναμικὴ κλπ. Ἀλλὰ ἐνεργοῦσιν ἐφ' ὅλου τοῦ γαστροεντερικοῦ σωλήνος, ὡς ἐστὶ τὸ ρεβέντιον.

Πάν καθάρσιον υπό προσήκουσαν δόσιν ληφθὲν μετὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἐπιφέρει δυσκοιλιότητα, ἰδίως ταύτην ἐπιφέρουσι τὰ ἀλατιχὰ· τὸ δὲ βεβέντι ἐπιφέρει περισσότερο διότι ἐμπεριέχει πικρὰ τι κικιδικῆς ὕλης. Τὸ ἔγχυμα ἁμως τούτου, καὶ τὸ ἐχθύλιμα εὐδάλως ἐπιφέρουσι δυσκοιλιότητα.

Ὅταν ὕσιν ἡνωμένα δύο ἢ τρία ἢ πλέον καθάρτικα λατρικὰ ἐπιφέρουσιν ἀσφαλέστερον.

Τὰ ἐκδῶρια εὖν γίνονται διὰ καθαρίδων καὶ χρησιμεύουσι πρὸς ἐπίθεσιν ὕλης ἵνα αὕτη ἀπορροφηθῇ διὰ τοῦ δέρματος, ἢ ὅλη αὕτη πρέπει νὰ ἦνε τριπλασίου ἢ πενταπλασίου ποσού τῆς διὰ τοῦ στομάχου δόσεως· διότι τὰ διὰ καθαρίδων ἐκδῶρια ἀπορροφῶσι πλεονάζον. Περισσότερον ἀπορροφῶσι τὸ διὰ τῆς καυστικῆς ἀμμωνίας ἐκδῶριον· εἰς τὰ μικρὰ παιδιά ἢ διὰ τοῦ δέρματος ἀπορροφῶσι εἰς μεγάλην διὰ τοῦτο τὰ διὰ καθαρίδων ἐκδῶρια εἰς ταῦτα ἐπιφέρουσιν ἐνίοτε δυσουρίαν· διότι ἀπορροφᾶται ὕλη καθαρίδος πρὸς ἀποφυγὴν τούτου πρέπει ἐπὶ τοῦ διὰ καθαρίδων ἐκδῶριου νὰ ἐπιτίθεται μικρὸν τι ποσὸν καμφορᾶς, ἥτις οὐδετεροῦναι τὴν τοιαύτην ἐπιφάνειαν τῶν καθαρίδων.

Τὸ ὄπιον ἐν γένει παρέχει δυσκοιλιότητα καὶ μάλιστα διδύμον ὑπὸ μικρὰν δόσιν· ὑπὸ μεγάλην ἐπιφέρει μετὰ 3 ἢ 4 ἡμέρας διάρροϊαν.

Ἡ μορφίνη, ἰδίως ἡ θεϊκὴ, εἶνε τρεῖς φορές δυνατωτέρα τοῦ ὀπίου, ὅθεν κατὰ τὸ τρίτον δοτέον.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἐμπειρικὴ θεραπεία κατὰ τοῦ ἀμυγδαλίτου.

Ἡ φλόγωσις τῶν ἀμυγδαλῶν ἐπιφέρει ἐξόγκωσιν τῶν παρακείμενων ἀδένων. Τοῦτο καλοῦσι κοινῶς πόνον τοῦ λαιμοῦ.

Θεραπεύουσι ταύτην διὰ καταπλάσματος ἀποτελουμένου ἐξ ὄπυ μέλιτος, ὅπερ ἐπιστρώνουσιν ἐπὶ τεμαχίου πανίου, ἐπ' οὗ πεπάλζουσι κόκιν ἀλόης καὶ ἐπιθέτουσιν ἐπὶ τῶν ἀδένων διατηροῦναι τοῦτο ἐπὶ ὥρας.

Καὶ ἄλλως. Λαμβάνουσιν ἐλαίας μαύρας κοινὰς, πλύνουσι ταύτας δι' ὕδατος, εἶτα θέτουσιν ἐν ἐγδίῳ καὶ λειοτρίβουσι μετὰ τῶν πηλ-

ων (κουρκίων) ἵνα γείνη ὡς ἀλοιφή· ζεσταίνουσι ταῦτα ὀλίγον, ἐπιστρώνουσιν ἐπὶ τεμαχίου πανίου, καὶ ἐπιθέτουσιν ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐπὶ τῶν ἀδένων τοῦ λαιμοῦ.

Εἰς τινὰς συμβαίνει συνεχῶς ἡ πάθος τοῦ λαιμοῦ, εἴτε ἐκ περιφύσεως, εἴτε ἐκ στενοχωρίας, εἴτε ἐκ λύπης, κλπ. Τὴν διάθεσιν ταύτην θεραπεύουσιν ἀνεπιστρεπταὶ δι' ἐπιθέσεως ἀνὰ μίαν μικρὰν βδέλλαν ἐπ' ἐκάστης τῶν χειρῶν ἐπὶ τῆς τοῦ ἀντιθέναρος φλεβῆδος τῆς κάτωθι τοῦ μέσου δακτύλου. (Ἴδε εἰκόνα χειρὸς καὶ φλεβῆδος ἐν Φοῖβῳ ἔτους Δ', σελ. 189).

Ἐρώτησις ἐκ Σμύρνης.

Ἰδρῶνα πολλὰ, ἔχω δίψαν, καὶ ἐνίοτε θαμβῶνω, κατέχομαι ὑπὸ ἀτονίας καὶ ἀδιαθεσίας. Πρὸ πέντε μηνῶν λαμβάνω κίνα, ἀλλ' οὐδὲν ἀποτέλεσμα. Ζητῶ θεραπείαν μου παρ' ὑμῶν.

Ἀπάντησις.

ὑποφέρεις ἐκ τοῦ στομάχου, δυσπεψίαν. Ἐκ ταύτης γίνονται οἱ ἰδρῶτες καὶ ἡ ἀδυναμία καὶ ἡ κακοδιαθεσία, κλπ. Παῦσον τὴν χεῖρην ἀρεφῆματος κίνας· διότι αὕτη κουράζει τὸν στόμαχον. Οὐδὲν εἶνε δυναμωτικὴ, ἐκ ταύταντιού φέρει συνήθως δυσπεψίαν, διότι δὲν χωνεύει καλῶς. Ἡ κίνα εἶνε τοικίον φάρμακον μόνον ὅταν λαμβάνηται εἰς μικρὰν δόσιν, εἰς μεγάλην εἶνε ἀντικυρρετικὴ, λαμβανόμενῃ εἰς ἀρεφῆμα πυκνὸν καὶ κατὰ χοχλιάριον ἀνὰ πᾶσαν ὥραν.

Χρῶ τὸ κάτωθι λατρικὸν ἀνὰ 20 στάγματα ἐν ὀλίγῳ ὕδατι, ἢ ἐπὶ τεμαχίου ζαχαρίου δύο ὥρας μετὰ τὸ φαγητόν.

- Λάβε βάμματος καστορέου δρᾶμ. 2
- » κινάμωμου (κανέλλας) » 2
- » ἀρωματικοῦ καλάμου » 2
- » ζινζιβάρους » 1
- » καρδαμώμου » 2
- » κρόκου » 2
- » μωσχοκαρβού » 2
- » βανίλλιας » 2
- » φωσφόρου αἰθερείου » 1

Μίξον κατὰ τέχνην.

Τρῶγε ὅτι δέχεται ὁ στόμαχος καὶ καλῶς χωνεύει. Ἄπεχε γάλακτος, φαφίματος ζωμοῦ καὶ εἰνοπνευμάτων. Προτίμα ξηρὰ φαγητά. Πνεε δταν διψῆς λεμονάδαν.

Ἐξωτερικῶς ἐπέλειπε τὴν γαστρικὴν χώραν διὰ τοῦ ἐλαιίου (ὄρα Φοῖβον ε. ε. φυλ. 1) κατὰ πᾶσαν πρῶταν καὶ ἐσπέρη μέχρι οὐ παραχθῆ αἰσθημα θερμότητος ἐπὶ τῆς γαστρικῆς χώρας.

Ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ κατοικοῦμενος ψυχρότατος τόπος εἶνε τὸ ἐκχοϊόνσκι (Werchojonsk) ἐν Σιβηρίᾳ. Τὸ θερμόμετρον κατὰ τὸν 30 Δεκεμβρίου 1871 κατέβη 63° ὑπὸ τὸ μηδέν. Ἡ συνήθης θερμοκρασία εἶνε κατὰ τὸν Ἰανουάριον— 45° , τὸν Φεβρουάριον— 40° , τὸν Μάρτιον— 33° .

Τριπλαῖ γούνοι τῆς τάρανδος (ζέφου τῆς Λαπωνίας) μέλιτι κοῦσιν ὅπως μὴ παγώσῃ τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐκάστη κίνησις τῆς ἀναπνοῆς ἐπιφέρει πόνους εἰς τὸν φέροντα καὶ εἰς τοὺς πνεύμονας.

Ὁ ἐκ τῆς ἀναπνοῆς ἀτμός παγώνει ἀμέσως εἰς βελωνοειδῆ κρυστάλλα.

Ἔδαρ πρὸς καθαρισμόν τῶν κηλίδων τοῦ ἐλαίου ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων ἀνευ βλάβης τοῦ χρώματος αὐτῶν.

Θὺς ἐντὸς φιάλης 25 δράμ. καθαροῦ ἐλαίου τιρεβενθίνης, καθὺς νεῦτι (essence de terebinthine), οἰνοπνεύματος (40 βάρμια) 3 δράμια, καὶ οὐεικοῦ αἰθέρος 3 δράμια· πομάτισον τὴν φιάλην καὶ ἀνακάτωσον ἕνα συμμιχθῶσιν.

Ἀπλῶσον τὸ πρὸς καθαρισμόν ὑφασμα ἐπὶ ἐστρωμένης τραπέζης, διάβρεξον διὰ τοῦ ῥηθέντος ὕδατος τὸ κηλιδωμένον μέρος κατὰ τρίψον ἐλαφρῶς διὰ λεπτοῦ λευκοῦ ὑφάσματος μέχρις οὗ τὸ ὑφασμα στεγνώσῃ καὶ ἡ κηλὶς ἐξαλειφθῆ. Ἐὰν ἡ κηλὶς ἦνε παλαιά, ἔβριμανον κατ' ἀρχὰς ἐλαφρῶς τὸ κηλιδωμένον μέρος τοῦ ὑφάσματος.

Κατὰ νεωτέρας ἰδροστατικῆς καταμετρήσεις τοῦ ὕψους τῆς ἐκλάσεως τῶν δύο στομιῶν τῆς διατομῆς τοῦ Κορινθιακοῦ ἰσθμοῦ, ἡ Κορινθιακὴ θάλασσα εἶνε ὑψηλοτέρα τῆς τοῦ Καλαμακίου θαλάσσης κατὰ 60 ἑκατοστὰ μέτρον γαλλικοῦ. Μετὰ τὸ πέρας τῆς τομῆς εἰ συμβῆσεται;